

Βάνει τὰ σκουλαρίκια της τροκάνια τοῦ γιδιῶνε,
βάνει καὶ τὰ βραχιόλια της χανάκες τοῦ σκυλλιῶνε
(τροκάνια = κουδούνια, χανάκες = σιδερένια περιλαίμια)
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Χάρο, κι ἄ σ-σ' ἤπεφεν ὁ Θεὸς νὰ πάρης τὴν ψυχὴν-μον,
τὰ ἴδια μου 'χ' ἀκούρευτα, 'ς τὴν-μάνδρα ποκλεισμένα
Κάρπ.

Λύκος νὰ φάῃ τὰ πρόβατα καὶ τσάκαλος τὰ γίδια
"Ηπ. (Μέγα Περιστ.)

Ἰδῶ σὶ τούτην τὴν αὐλὴ μὴ μάρμαρον στρουμένη,
ἰδῶ 'χουν χίλια πρόβατα καὶ τρεῖς χιλιάδες γίδια
Μακεδ. (Κοζ.)

Καλὴ σου 'σπέρα, τσόμπανε καὶ καμπανοφρυδάτε,
τίνους εἶναι τὰ πρόβατα, τίνους εἶναι τὰ ἴδια;
Βιθυν. (Μουδαν.)

Γκλίτσα, μὴν ξεῖδες πρόβατα, γκλίτσα, μὴν ξεῖδες γίδια;
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Μὰ σὰν θὰ τὴν εὐλοῖθῃ, θὰ σφάξῃ χίλια βούδια
κ' ἐννιά χιλιάδες πρόβατα καὶ τρεῖς χιλιάδες γίδια
'Αμοργ.

Τώρα εἶδα καὶ κατάλαβα, | αἰ ντουγιᾶ, παλιοντουγιᾶ,
πὼς χορεύουνε οἱ γαμπροὶ | σὰν τὰ γίδια 'ς τὸ μαντρί
Πελοπν. (Παιδεμέν.) β) Θήλεια αἰξ ἐνὸς ἔτους 'Αγαθον.
2) Εἶδος λαχανευομένου φυτοῦ, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει μὲ τὸ
σπανάκι, πιθαν. τὸ φυτὸν Τραγοπόγων ὁ μείζων (Trago-
rogon majus), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae)
Μακεδ. (Φυτ.) 3) Μεταφ., ἄνθρωπος ἄξεστος, ἀκοινώνητος,
ἀμόρφωτος πολλαχ.: "Ημουν γίδι ὁλότελα τότε, γιὰτ' ἤμουν
τὸ ἀνέβγαλτος Πελοπν. (Τρίκκ.) Ντίπ γίδι εἶναι ἡ χαμένους
Μακεδ. (Δεσκάτ.) "Αιντε, ρε γίδι, πὺν θέλεις νὰ κάνης καὶ
σὺ τὸ μορφωμένο! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ρέ, τοῦ γίδ', π' θέλ' νὰ
μᾶς κάῃ τοῦ γαδόσου Εὐβ. ("Αχρ.) "Ηρθε 'κείνο τὸ γίδι 'πὸ
τοῦ Μανιάκι καὶ γίνηκε νοικοκύρης 'ς τὰ δικά μου τὰ κόπια!
Πελοπν. (Γαργαλ.)

γιδιά ἡ, αἰδέα Κάρπ. ("Ελυμπ.) ἰδέα Κάρπ. γιδιά πολλαχ.
γιδιά Πελοπν. (Μάν.) γ' δία πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γιδεᾶ Μα-
κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.) γιδία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδια ἢ γίδι, εἰς τὸ ὅπ. καὶ αἰίδι,
κατὰ τὰ εἰς -ε ἄ -ι ἰ δέρματος δηλωτικὰ.

1) Δέρμα αἰγὸς ἀκατέργαστον, αἰγὴ πολλαχ. καὶ Τσακων.:
Πῆρα μὴ γιδιά νὰ φτειάσω ἓνα τουλούμι Πελοπν. (Καρδαμ.)
"Εχω μὴ γιδιά καὶ λέω νὰ δὴ γάνω τουλούμι Εὐβ. (Ψαχν.)
Φέρε μου τὴν αἰδέα νὰ κόψω 'να λουρι Κάρπ. ("Ελυμπ.) Πῆ-
ρα μὴ γιδιά νὰ γάμω ἓνα ἀσκοπούλι Ἰθάκ. "Αμα πᾶς 'ς τὸ
πανηγύρι, νὰ μοῦ φέρης δυὸ γιδιές νὰ φκειάσω ἀσκιά νὰ
κουβαλήσω τὸ κρασί καὶ 'φέτος Πελοπν. (Κοντογόν.) Θέλου
ν' ἀγουράσου μὴ καλὴ γιδιά γιὰ νὰ φκειάξουν τοῦ σαμάρ' τ'ς
φουράδας "Ηπ. (Κουκούλ.) Τοῦ διωμάτ' ἀπὸν γ'δεᾶ εἶναι
καλύτερον ἀπ' τοῦ πρόβειον Μακεδ. (Δεσκάτ.) Τὴ γ'δεᾶ τὴ
γανᾶμι λουριά, τ' γανᾶμι καὶ τυροδέματον Μακεδ. (Γήλοφ.)
|| Ἄσμ.

Τώρα εἶδα καὶ κατάλαβα

πὼς χορεύουν οἱ γοιγές | σὰν τομάρια, σὰν γιδιές
Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) Συνών. γιδαριᾶ, γιδερός
3, γιδοπέτσι, γιδοπροβιά, γιδοτόμαρο.
Πβ. ἀρνιακός Β1. β) Δέρμα αἰγοπροβάτων ἐν γένει
Τῆλ. 2) Ἀσκὸς ἐκ προχείρως κατεργασμένου δέρματος αἰ-
γός, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρεται ὕδωρ, ἔλαιον, οἶνος, γλεῦ-
κος, μέλι, στέμφυλα, ρητίνη κλπ. πολλαχ.: 'Σ τις γιδιές
βάνουμε νερό νὰ-ν-τὸ ματαφέρουμε 'ς τὸ βουνὸ νὰ πίνουνε τὰ

πράματα (=γιδοπρόβατα) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Μοῦ τρούπη-
σε ἡ γιδιά καὶ κόντεψε νὰ μοῦ χυθῇ ὅλο τὸ λάδι Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.) Ἀπ' τ' ἀμπέλι μας βγήκαν ἱφτὰ γιδιές κρασί Στε-
ρελλ. (Περίστ.) Τρύπ'σαν οἱ γιδιές μ' καὶ χυθ'καὶ τοῦ κρασί
αὐτόθ. Δὲ μοῦ δίνεις τίς γιδιές σου νὰ κουβαλήσω τὸ κρασί;
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Εἴχαμε μὴ γιδιά πῶπιανε ἐβδομήντα
ὀκάδες λάδι Πελοπν. (Βερεστ.) Παίρνουμε τίς γιδιές καὶ
πᾶμε 'ς τ' ἀμπέλι καὶ τρυγάμε Πελοπν. (Λάμπ.) 'Σ τις
γιδιές βάζαμε τυρὶ καὶ μοῦστο Εὐβ. (Γραμπ.) Γιομίσαμε
τὴ γιδιά σταφυλοπάτ' (=γλεῦκος) Στερελλ. (Λεβάδ.) Φέ-
τον πῆρα δώδικο γιδιές κρασί Στερελλ. ('Ασπρόπυργ.)
3) Μεταφ., ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ τοῦ οἶνου: α) γυνὴ μέθυσος Πε-
λοπν. (Τρίκκ.) β) Γυνὴ λίαν εὐσωμος Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιδιᾶς Στερελλ.
(Ἀσπρόπυργ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σ τοῦ Γιδιᾶ τὴ
Ράχη Πελοπν. ('Αναβρ.)

γιδιάρης ὁ, Εὐβ. (Γραμπ. Κάρυστ. κ.ά.) Ζάκ. Μα-
κεδ. (Βόιον) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κερπιν. Μαζαίικ.) Στε-
ρελλ. (Τσουκλαῖδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδια καὶ τῆς πρρχωγ. κατὰλ. -ι ἀ ρ η ς.

Ὁ βοσκὸς οἰκοσίων αἰγῶν χωρίου ἐνθ' ἄν.: Ἐγὼ εἶμαι
γιδιάρης Γραμπ. Ἐχω πέντε γιδιάρηδες Κάρυστ. Γιδιάρης
θὰ σοῦ γίνω; Κερπιν. Ὁ γιδιάρης γυρεύει τὰ φυλαχτικά του
(=τὴν ἀμοιβή του διὰ τὴν φύλαξιν τῶν αἰγῶν τοῦ χωρίου)
αὐτόθ. Συνών. γιδ ἀ ρ η ς, γιδοβιτσι ἀ ρ η ς.

γιδίλα ἡ, ἐνιαχ. γ' δίλα "Ηπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Γήλοφ.
Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδια καὶ τῆς πρρχωγ. κατὰλ. -ί λ α,
περὶ τῆς ὁπ. βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 247 κέξ.

Ἡ ὁσμὴ αἰγὸς ἐνθ' ἄν.: Κάπους μυρίζ' γ' δίλα αὐτὸ τοῦ
σπίτ', γιὰτὶ ἔχουν τοῦ γ'δουμάντρ' δίπλα σ' αὐτὸ Κουκούλ.

γιδινός ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Μεγανήσ. Πελοπν. (Βερεστ.
Κορινθ. Οἶν. Παιδεμέν. κ.ά.) γιδ'νός Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ.
(Βαμβακ. κ.ά.) γιδινός "Ηπ. (Δερβίτσ. Μαργαρ. κ.ά.) Πε-
λοπν. (Γαργαλ. Καρδαμ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Συκιὰ
Λακων. κ.ά.) Φοῦρν. γιδινούς Θεσσ. (Μεταξοχώρ. Σκληθρ.
Τρίκερ. Φάρσαλ.) Σάμ. (Μυραντζ.) Στερελλ. (Παρνασσ.)
γιδ'νους "Ηπ. ("Αγναντ. Καταρρ. Μελισσ. Πλάκ. Πράμαντ.
κ.ά.) Θεσσ. ('Αετόλοφ. Ἀρματωλικ. Βαθύρρ. Πολυνέρ. κ.ά.)
Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. κ.ά.) Στερελλ.
(Πατιόπουλ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γιδινός. Οἱ προπαροξύτονοι τύπ.
κατὰ τὸ ἀντίστοιχ. π ρ ὁ β ε ι ο ς.

Ὁ ἐξ αἰγὸς προερχόμενος ἢ πρὸς τὴν αἶγα ὁμοιάζων ἐνθ'
ἄν.: Γιδινὸ γάλα-κριάς Πελοπν. (Τρίκκ.) Γιδινὴ μυζήθρα
Ζάκ. Γιδينو μαλλί Πελοπν. (Καρδαμ.) Γιδινου τυρὶ Στερελλ.
(Παρνασσ.) Γιδ'νον τουμάρ' Μακεδ. (Καστορ.) Τοῦ γιδινου
βούτ'ρου εἶναι καλὸ Θεσσ. (Σκληθρ.) Τὸ γιδينو βούτυρο εἶναι
πλεὺς καλύτερο 'πὸ τὸ πρόβειο Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐχουμε
γάλα πρόβειο, γιδينو καὶ γελαδινὸ "Ηπ. (Μαργαρ.) Δὲ μ'
ἀρέσ' τοῦ γιδ'νὸ τυρὶ Εὐβ. ("Αχρ.) Ἡ γιδ'νη πυτιὰ ἦταν ἡ
καλύτερη Θεσσ. ('Αετόλοφ.) Ἡ γιδ'ν' ἡ κουπριά εἶναι καλύ-
τιρ' ἀπ' ὅλῃς γιὰ τ' ἀμπέλ' "Ηπ. (Κουκούλ.) 'Σ τοῦ βουτινέ-
λου χ'πᾶν τοῦ γάλα τοῦ γιδ'νου καὶ βγάν'ν τοῦ βούτ'ρου (βου-
τινέλου = κᾶδη) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Τοῦ γάλα τοῦ γιδ'νου
κάῃ καλὸ βούτ'ρου Θεσσ. (Πολυνέρ.) Αὐτὰ 'νι γιδ'να μαλλιά
Θεσσ. (Βαμβακ.) || Ἄσμ.

Κι ἀπάν' τὸ γύρ'μα τοῦ ἡλιοῦ κὶ τοῦ βασιλιμά του
μὰ εἶδα 'να 'λάφι γίδινου ἄγριου κὶ μισομένον

Στερελλ. (Παρνασσ.) β) Οὐδ. ὡς οὐς. κατὰ παράλειψιν τῆς
λ. ζῶο, ἡ αἴξ ἐνιαχ.· Εἰθ' παχιά τὰ γιδ'νά Εὐβ. (Στρό-
πον.) γ) Κατὰ παράλειψιν τῆς λ. κρέας, κρέας αἰγὸς
ἐνιαχ. Πβ. ἀγελαδινό, βοιδινό, χοιρινό.
Συνών. βλ. εἰς λ. γιδήσιος.

γιδίτσα ἡ, Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Ἑρμιόν.
Οἶν. Παιδεμέν. κ.ά.) αἰδίτσα Πόντ. (Χαλδ.) γ'δίτσα ἐνιαχ.
βορ. ἰδιωμ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐς. γίδα.

Αἴξ μικρόσωμος ἢ μικρᾶς ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: "Εχουμε τρεῖς
γιδίτσες Ἑρμιόν. Συνών. γιδούλα. Πβ. γιδάκι.

Γιδιώτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Πληθ. Γιδιώτικα τά, Μα-
κεδ. (Γιδ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Γιδᾶς.

Τὸ γλωσσικὸν ἰδιῶμα τῶν κατοίκων τοῦ Γιδᾶ.

γιδοβαρᾶς ὁ, ἐνιαχ., γ'δουβαρᾶς Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γίδα καὶ βαρᾶς.

Μεγάλον αἰγοποιόμινον: "Εφκειασάνι γ'δουβαρᾶ! Συνών.
γιδοτσούρι.

γιδοβερβελιά ἡ, ἐνιαχ. γ'δουβερβιλιά Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γίδα ἢ γίδι καὶ βερβελιά, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. βερβελλιά.

Ἡ κόπρος τῆς αἰγός. Συνών. αἰγόκοπρο, γιδο-
βουνιά, γιδοκακαράντζα, γιδοκοπριά,
γιδόκουρο, γιδοκουτσοσυλιά, κακαράν-
τζα.

γιδοβίτσα ἡ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 59, 167
γιδουβίτσα Θεσσ. (Μοσχᾶτ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Ζουπάν.
Λιμπίν.) γ'δουβίτσα Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Εὐρυταν.
Φθιώτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γίδα ἢ γίδι καὶ βίτσα.

1) Ποίμινον αἰγῶν Δ. Λουκόπ. ἐνθ' ἄν., 59. Συνών. γι-
δοκοπή. 2) Ἀγέλη ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἀπὸ οἰκοσίτους
αἰγας, τὰς ὁποίας τρέφουν αἱ οἰκογένειαι ἐνὸς χωρίου Θεσσ.
(Μοσχᾶτ.) Μακεδ. (Ζουπάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Εὐρυ-
ταν. Φθιώτ.) —Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν., 167: Πόσα γίδια ἔβαλιν
'ς τ' γ'δουβίτσα; Γραν. Ἡ κάθε νοικοκυρὰ ἀκούοντας τὸ
σφύριγμα ὁδηγεῖ τίς γίδες τῆς 'ς τὸ ὠρισμένο μέρος. Σιγὰ
σιγὰ γίνεται ἓνα μπουλόνκι γίδια, ἢ γιδοβίτσα τοῦ χωριοῦ,
ὅπως τὸ λένε Δ. Λουκοπ. ἐνθ' ἄν., 167. β) Πληθ. γιδοβίτσες,
τὰ οἰκόσιτα αἰγοπρόβατα Μακεδ. (Βόιον).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιδοβίτσα Πελοπν.
(Γύθ. Μάν.)

γιδοβιτᾶς ὁ, ἐνιαχ. γ'δουβιτᾶς Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιδοβίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ᾶς.

Ὁ ποιμὴν τῆς ἀγέλης τῶν οἰκοσίτων αἰγῶν χωρίου. Συνών.
γιδοβιτσίᾳρης.

γιδοβίτσι τὸ, ἐνιαχ. γ'δουβίτσι Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιδοβίτσα, κατὰ τὸ συγγενὲς κο-
πάδι.

Μέγα πλῆθος αἰγῶν: Γ'δουβίτσι! Πισίλ'σ' οὐ τόπους!
Πβ. προβατοβίτσι.

γιδοβιτσιάρης ὁ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ. 167 —
Λεξ. Βλαστ. 285.

Ἐκ τοῦ οὐς. γιδοβίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρης.

Ὁ βοσκὸς οἰκοσίτων αἰγῶν χωρίου. Πβ. ἀρνάρης,
γιδάρης, γιδιάρης, προβατάρης, στειρά-
ρης, στερφάρης.

γιδοβιτσιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γ'δουβ'τσιάρ'κους
Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. γιδοβιτσίᾳρικο, οὐδ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ
οὐς. γιδοβιτσίᾳρης.

Ἐπὶ αἰγῶν, ὁ ἀνήκων εἰς γιδοβίτσαν, τὸ ὅπ.
βλ.: Γ'δουβ'τσιάρ'κα γίδια.

γιδοβλόγι τό, ἐνιαχ. γιδοβλόι Πελοπν. (Μεσσην.) γιδου-
βλόγ' Στερελλ. (Ναύπακτ.) γιδουβλόι Στερελλ. (Παρνασσ.)
γ'δόβλουγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γίδα ἢ γίδι καὶ βλογιά. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. ἀνεμοβλόγι. Ὁ τύπ. γ'δόβλου-
γους ἀπὸ ἀμάρτ. οὐδ. γιδόβλογο.

Γιδοβλόγι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Επαθαν οὔλα τὰ
γίδια μ' ἀπὸν γ'δόβλουγον Αἰτωλ. Οὐ γ'δόβλουγους βγαίῃ'
'ς τὰ χεῖλια· δὲ μπουρεῖ νὰ φᾶν τὰ γίδια αὐτόθι.

γιδοβλογιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. 402 γιδουβλογιά Στερελλ.
(Ναύπακτ.) γιδουβλογῆ Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ.
(Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) γ'δουβλογιά Στερελλ. (Ναύπακτ.
Φθιώτ. Φωκ.) —Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ. 199.

Ἐκ τῶν οὐς. γίδα ἢ γίδι καὶ βλογιά.

Νόσος τῶν αἰγῶν ἐξανθηματική καὶ λοιμώδης ἐνθ' ἄν.:
"Ω ρέ, γιδουβλογῆ τὰ 'πιασε τὰ γίδια τ' Θύμιον Γήλοφ.
Τά 'χασι τὰ γίδια τ' πὸν τῇ γιδουβλογιᾷ Ναύπακτ. Συνών.
γιδοβλόγι. Πβ. ἀγελαδοβλογιά, προβα-
τοβλογιά.

γιδοβλογιάζω ἀμάρτ. γ'δουβλογιάζου Στερελλ.
(Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιδοβλογιά.

Ἐπὶ αἰγῶν, ἀρρωστῶ ἀπὸ γιδοβλογιά, τὸ ὅπ. βλ.,
ἐνθ' ἄν.: Τὰ γ'δουβλογιασμένα τὰ φ'λᾶν μονάχα ἀπ' τ'
ἀλάτ' (τὰ ἀρρωστα γίδια ἀπὸ γιδοβλογιά δὲν πρέπει
νὰ τρώγουν ἀλάτι).

γιδοβόски τό, Πελοπν. (Πιτσᾶ κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γίδα ἢ γίδι καὶ βόски.

Ἡ ὁδήγησις ποιμνίου αἰγῶν πρὸς βοσκήν: Γνωμ.

Γλυκὸ τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, πικρὸ τὸ γιδοβόски
(τὰ προϊόντα τῶν αἰγοπροβάτων εἶναι εὐχάριστα, ἀλλ' ἀπαι-
τοῦν κόπους).

γιδοβοσκοπούλα ἡ, Ν. Ἑστ. 17 (1934), 39.

Ἐκ τοῦ οὐς. γιδοβόски καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πούλα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -πούλος.

Νεαρὰ ποιμενὲς αἰγῶν: Οἱ γιδοβοσκοπούλες μᾶς στέλνουν
τὸ τραγούδι τους. Συνών. γιδοβόσκούλα.

